

INTEGRÁCIÓ

Napjaink egyre tarkább társadalmában az integráció szó általában vihart kavart és indulatokat szít. Németországban minden ötödik lakosnak van valamilyen bevándorló múltja. Mivel a (német) születések száma egyre csökken, várható, hogy a jövőben az ország lakosságának az összetétele még színesebb képet mutat majd. Ezért kimondhatjuk, hogy az integráció igen bonyolult kérdéssé vált.

Manapság sok vita folyik arról, hogy ugyan kinek van joga azt a mindenkire vonatkozó értékrendet meghatározni, amely minden gondolkodásmód, illetve magatartásforma alapját képezi.

A válasz egyáltalán nem egyszerű, hiszen tudjuk, milyen könnyű az egység kérdését félremagyarázni, eltorzítani, vagy visszaélni vele.

Milyen sokszor megtörténik, hogy emberek hátratételt szenvednek, vagy igazságtalanul bánnak velük csak azért, mert mások és másként gondolkodnak. Ugyanakkor minden közösségnek szüksége van közös alapelvekre, ám ezeket igen nehéz úgy meghatározni, hogy azzal mindenki egyetért.

Elég egy pillantást vetnünk a Bibliára ahhoz, hogy megértsük, az integráció nem jellemzően „világi” probléma. A legnagyobb elismeréssel szoktuk a jeruzsálemi első keresztyén gyülekezet példáját említeni, amely „szívében és lelkében egy volt” (ApCsel 4,32). Arra már kevésbé szoktunk figyelni, hogy ez nem tartott sokáig. Csak két fejezetet kell előremennünk, és máris azt látjuk, hogy a külföldről jött zsidók integrációja komoly kérdéseket vetett föl. A vita akkorára dagadt, hogy a gond orvoslását az apostolok elsőrendű feladatként kezelték.

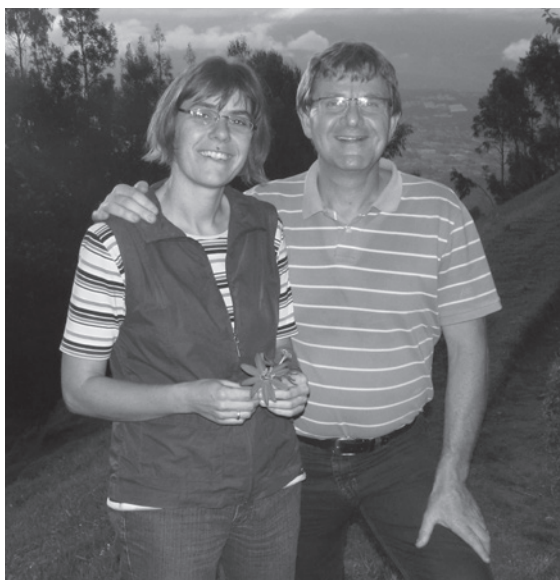
Miközben az Apostolok cselekedetei 6,1–7-et tanulmányoztam, felfigyeltem arra, hogy az első keresztyének nem könnyű megoldásokon gondolkodtak. Nem osztották ketté a gyülekezetet az emberek anyanyelve és kultúrája alapján, hanem az egység kialakításán fáradoztak. Ennek egészen egyszerű oka volt: tudták, hogy Krisztusban mindannyian egyek, és ezen a közös alapon igenis lehetséges a békés egymás mellett élés. Hitték, hogy az ő Uruk megadja nekik azt a többleterőt, amely nekik hiányzott, de amely kellett az egység megteremtéséhez.

Jézus fontosabb volt nekik, mint a köztük levő különbségek. Ez a magatartás minden érintettnek fontos tanulság és figyelmeztetés is egyben. Mindenkinek újra tudatosítania kellett magában, hogy a közös alap

Ajánljuk kedves Olvasóink figyelmébe most induló **gyermekrovatunkat**.

A cikkeket az LM Go! c. gyermekújságjából válogatjuk. Reméljük, hogy ezzel is közelebb vihetjük a misszió gondolatát a jövő nemzedékhez.

Elsőként Rainer és Katharina Kröger ecuadori cikkét közöljük.

Utazási lehetőség Liebenzellbe

Még lehetőség van csatlakozni ahhoz a kis csoporthoz, amelyik Bad Liebenzellbe (Németország) utazik, hogy részt vegyen a Misszió nagy pünkösdi ünnepén (2013. május 19–20.). Az utazás célja, hogy a résztvevők személyesen is átéljék ezt a nagyszabású rendezvényt, ahol a konferencia keretén belül – többek között – ünnepélyesen fogadják a hazatérő misszionáriusokat és kiküldik az újakat. De lehetőség nyílik majd arra is, hogy megismerjék az úgynevezett missziói hegyet, a misszió központját (missziói múzeum, szeminárium, diakonissza otthon stb.).

Tervek szerint a csoport május 18-án reggel indul bérelt autóval/busszal (létszámtól függően), és 21-én este érkezik haza, Budapestre. Kint a szállás, az étkezések, illetve az előadások és programok tolmácsolása biztosítva lesz. Az előzetes számítások szerint az utazás teljes költsége (útiköltség, szállás, étkezések) kb.: 40–50 000 Ft/fő. Aki szívesen csatlakozna az utazókhoz, kérjük, hogy vegye fel a kapcsolatot Csapkovics Bertalannal a 06-30-757-1873-as telefonszámon, vagy e-mailben a csapkovicsb@gmail.com címen. Ő egyeztet a további részletekről a résztvevőkkel.

Kérjük, ha teheti, támogassa szolgálatunkat személyi jövedelemadója 1%-ával!

**Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány
Adószám: 18543494-1-13**

Tartalom:

Aktuális téma: Integráció	1
Zambia: Dicsőség a magasságban Istennek!	2
Németország: Egy szív, amely a kínaiakért dobog	3
Németország: Integráció kívülről és belülről	4
Németország: Isten szívügye	6
Oroszország: Szvoj – hozzánk tartozik!	7
Franciaország – Kultúrsoikk	10
Banglades: Bangladesi zászló alatt	12
Közép-Ázsia: Friss cipó vagy báránysült?	13
Spanyolország: Meghiúsult kommunikáció	14
Pápua Új-Guinea: Egység a sokféleségben	15

A következő cikkekben arról olvashat a kedves Olvasó, hogy milyen nehézségekkel találkoznak misszionáriusaink a világ minden táján. Ahol a keresztyén gyülekezetek szívügyüknek tekintik az új és a tőlük különböző emberek integrálását, követendő példát állítanak az emberek elé, és egyben segítik az adott társadalom megerősödését.

Vajon az utánunk következő nemzedék milyen gyülekezeteket épít majd? Tudják-e majd azok a gyülekezetek egyre tarkább világunkban hirdetni az evangéliumot, és befogadni az embereket? A holnap gyülekezeteinek mi, a ma közösségének tagjai adjuk meg az irányvonalat. A következő nemzedéknek olyan példaképekre van szüksége, akik nem riadnak vissza az új kihívásoktól, és Isten Igéjében keresik a válaszokat.

Szívből köszöntöm Önöket, akikkel Jézusban egy vagyok, akikkel ugyanahhoz a világméretű gyülekezethez tartozom, és akikkel ugyanazt az utat járom Isten ígéréseiben bízva:

Martin Auch

Martin Auch
missziói igazgató

Zambia

DICSŐSÉG a magasságban Istennek!

„Natulumbe Lesa mumulu, pano calo mutende kubantu abo atemwa” (Lk 2,11).

Talán odahaza még mindig tart a tél, amikor a mi karácsonyi beszámolóink megérkezik hozzátok. Itt természetesen az eső után süt a nap, nagyon meleg van, énekelnek a madarak és nyílnak a virágok.

Tavaly még nem mertem belefogni ezzel a kisebb korosztállyal a karácsonyi műsor előadásába, de idén elkezdjük a próbát. Mindennap próbáltunk a karácsonyt megelőző héten, ami nem volt egyszerű dolog, mivel a több órás felhőszakadások miatt azoknak a gyermekeknek, akik a Mungwi környékén található tanyákon vagy falvakban laknak, naponta 10 km-t kellett gyalogolniuk a ragadós sárban. És nem volt könnyű nekem sem, mert némelyik gyerek, hiába idősebb, küszködik a folya-

matos olvasással. Amikor megtanulták a szöveget fejből, akkor már könnyebben mentek a próbák. Az viszont sokkal könnyebb volt a kisebb korosztállyal, hogy készek voltak elfogadni és követni a gyakorlati tanácsokat. Jó volt látni a lelkesedésüket.

Voltak akadályok bőven. Először is az eső, mivel most az esős évszakban vagyunk, amely fél évig tart. Furcsa és számomra érthetetlen, hogy az emberek nagy részének, még a felnőtteknek sincs esernyője. Még azoknak sem, akiknek viszonylag jó fizetésük van.

December 23-án, vasárnap a kis ngululai baptista gyülekezetbe készültünk. Igen ám, de előző nap a klinika autója lerobbant. Elkezdtek ugyan szer-

vezni Énókkal a másik autós lehetőséget, de azt, akit kérni szerettünk volna, egész nap nem tudtuk elérni. Végül este kilenckor jött a telefon, lesz autó másnapra. Az egyik gyülekezeti tagunk a teherautóját rendelkezésünkre bocsátotta a gyerekek nem kis örömére, mert nagyon szeretnek nyitott teherautón utazni, ha erre valamiképpen alkalom adódik. Ngululán áldott alkalom volt az ottaniakkal.

December 24-én a klinikán adtuk volna elő a karácsonyi történetet. Az éppen akkori főnővér (azóta már két másik is volt) kérte, hogy 24-én menjünk a klinikára. Az nekünk ugyanis munkanap, és tizenkettőig dolgozunk. Az eső reggeltől esett, és két gyerek úgy döntött, esőben nem jönnek. Másik három késett, azokért küldeni kellett, de végül is megérkeztek. Kilenc órakor kezdtünk volna, ami jó lett volna a betegeknek is és az egészségügyi dolgozóknak is. Végülis tizenkettő órára állt össze a kis csapat, de úgy, hogy a korábbi narrátorból Mária lett, az pedig, aki korábban az elbeszélő volt, beugrott Gábrriel angyalnak. Nagyon jó volt, hogy a napi próbák alatt megtanulták egymás szövegét. Így, a hirtelen változások ellenére is, nagyon szépen, ügyesen előadták a történetet. Nehéz volt azonban látni a betegek és főként az egészségügyi dolgozók közönyét, elutasítását. A kicsik persze ebből semmit sem észleltek, de a nagyobbaknak nem volt könnyű. Nekem viszont alkalmat adott arra, hogy a nagyobbakkal, akik segítettek nekem a kellékeket hazaszállítani, beszélgessek útközben arról, hogy a Krisztusnak szóló szolgálát mindig áldozatba kerül, és elutasításban is lehet részünk.

December 25-én a mungwi baptista gyülekezet volt az előadás színhelye. A gyerekek ügyesen, szépen szerepeltek, az én szívemben pedig ott volt a reménység, hogy Isten munkálkodik az emberek szívében a karácsonyi történet által.

„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek.” „Natulumbe Lesa mumulu, pano calo mutende kubantu abo Atemwa” (Lk 2,11).

Imatémák:

Amiért hálát adok:

1. Isten nagy ajándékáért, az Úr Jézus Krisztusért.
2. A gyerekek lelkesedéséért, kitartásáért, hogy végül több helyen hallhatták emberek a karácsonyi örömhírt.
3. Énók, lelki munkatársam hűséges munkájáért.
4. Az otthoni testvérek imádságáért, áldozatvállalásáért.
5. Az otthonról kapott, időben megérkezett kis ajándékokért (fenyőfa-szerű toll, szaloncukor, plüss játékok), amelyek a gyerekeknek nagy örömet szereztek.
6. Hála azokért az egészségügyi dolgozókért a klinikán, akik becsületesen végzik a munkájukat a nehézségek ellenére is.

Ezt az angyali seregek sokasága mondta azon a szentséges karácsonyéjszakán. Én pedig megígérem a kisebbeknek, a 4–5 éveseknek, hogy aki megtanulja ezt a verset kívülről, azt beválasztom az angyalseregbe, és részt vehetnek ők is a műsorban.

Lukács evangéliumában, a karácsonyi történetben három szó jobban kiviláglik, kiragogy a többi közül. A **dicsőség**, amely **Istennek** szól, és amely ezen a világon egyedül Őt illeti meg. Az **ember** számára pedig az **öröm és békesség**.

Öröm akkor is, ha Krisztus követése áldozatba kerül, ha nehéz az út, és sok a róbatétel. Csendes, el nem múló öröm azért a mérhetetlen kiváltságért, hogy az élő Istent szolgálhatjuk, az Örökkévalót, a Mindenhatót!

És békesség, az a másfajta, amelyet nem adhat meg a világ, csak Isten, onnan felülről az Övéinek, az Őt szeretőknek!

Ezt a három útravalót kívánom szeretettel testvéreimnek innen a messze távolból a 2013-as évre: Isten-dicsőítés, öröm, békesség. Legyen és maradjon velünk, és el ne hagyjuk sehol jövő évi zárándokutunkon.

Szeretettel köszöntöm a testvéreket, és kívánok áldott, boldog új esztendőt az Úr Jézus Krisztussal!

Dr. Keszi Krisztina

Dr. Keszi Krisztina

Orvos-misszionáriusnő
2006 óta Zambiában

Imakérés:

1. Hogy a klinikán, a 2013 tavaszára tervezett személyi váltások végre igazi változásokat eredményezzenek.
2. Hogy néhány egészségügyi dolgozó lelkesége, a betegekhez való hozzáállása változzon
3. Hogy Mulilóban az új vasárnapi iskolai oktató lelkesedése, odaszánása megmaradjon.
4. Hogy Énók megkapja az állást a kínai útépitőknél, és ebből a pénzből bővíthesse a házát.

Mungwi, 2012. december 27.

Kent Chen [csen] 35 éves, nős, két gyermek édesapja. Jelenleg teológiát tanul Tajpejben, Tajvan fővárosában. Teológiai tanulmányainak megkezdése előtt feleségével Frankfurtban lakott, ahol tevékenyen részt vett a frankfurti kínai gyülekezet vezetésében. A Németországban élő kínaiak sorsát továbbra is szíven viseli, ezért azt tervezi, hogy – ha Isten is úgy akarja – teológiai tanulmányainak befejezése után visszatér Németországba. Teljes időben azon szeretne fáradozni, hogy sok kínai megismerje és elfogadja Jézust, illetve hogy a kínai keresztyének növekedjenek hitükben.

Jelenleg Németországban nagy vita zajlik arról, hogyan sikerülhet az integráció. Kétségtelen, hogy Németországnak nagy szüksége van a külföldről érkező, jól képzett és lelkes szakemberekre, hiszen az ország csak az ő közreműködésükkel tudja megoldani a jövő gazdasági feladatait. A német keresztyének pedig abban látnak nagy lehetőségeket, ha a külföldi keresztyének evangélizáló szolgálatot is végeznek, és közben nemcsak bevándorlókkal, hanem átlag németekkel is kapcsolatba kerülnek. Kent 2006-ban jött Németországba. Itt járt egyetemre, és később itt is helyezkedett el. Kentet a kezdeti időkről fagattam.

Amikor Németországba érkeztl, mi segített beilleszkedned? Milyen tanácsokat tudsz nekünk adni, ha kínai bevándorlóknak szeretnénk segíteni?

Az akkori lakóhelyemen működő kínai bibliakör sokféle támogatást jelentett. Az ottani testvérek mindenről tájékoztattak: hogyan található lakást, hol lehet jól bevásárolni, hogyan kell benyújtani telefonigénylést, vagy hol vegyek mobiltelefont. Egyszer egy hónapban kínai vacsora volt, és az ételeket közösen készítettük el. Nagy szeretettel vettek körül, ezért már nem éreztem honvágyat. Nagyon jó kapcsolat volt közöttünk, még a születésnapokat is együtt ünnepeltük. A német keresztyéneknek azt a tanácsot adnám, hogy szerezzék be a Németországi Kínaiak Baráti Köre által kiadott szórólapokat, és adják tovább kínaiaknak, akiket ismernek. A Baráti Kör rendszeresen kiad

egy kínai nyelven írt hírlevelet is, amelyben az özszes németországi kínai ajkú gyülekezet és bibliakör címe megtalálható. Honlapot is működtetnek, melynek címe: www.chinese-library.de.

Mi az, amit különösen értékelsz Németországban?

Az időjárást mindenképpen! Tajvanon, főleg nyáron nagyon kellemetlen a meleg. Miután visszatértünk Tajvanra, a két kislányom annyira szenvedett az állandó izzadástól, hogy még a hajukat is tüsire vágatták. Úgy néztek ki, mint két kisfiú.

Ezenkívül a német élettempó és életvitel jóval nyugodtabb és kellemesebb, mint a tajvani, ahol mindenki rohan, rettenetesen elfoglalt, és mindig már a következő elvégzendő feladatra összpontosít.

A Németországban élő koreai keresztyének missziós munkájuk során más kultúrákhoz tartozókat is megszólítanak. Csak Frankfurtban 20 koreai gyülekezet található, amelyek közül több is nemcsak saját honfitársainak, hanem a más kultúrából jövő embereknek is szeretné hirdetni az evangéliumot. El tudod-e ezt képzelni bosszútávon a kínai keresztyénekkal kapcsolatban is?

A koreai keresztyénekekkel ellentétben, a kínai gyülekezetekbe járó kínai testvérek nagyobbreszt első nemzedéki hívők. Ez azt jelenti, hogy legtöbbször ateista háttérrel rendelkeznek, és Németországban keresztelkedtek meg. Ezért sok gyülekezet még túl gyengének érzi magát ahhoz, hogy kultúrák közötti missziós szolgálatot végezzen. Először a saját embereiket szeretnék elérni és erősíteni. A következő lépés az, hogy Kínában is és Németországban is annak a rengeteg kínainak hirdessék az evangéliumot, akik soha nem hallottak még Jézusról.

Igen, én is nagyon fontosnak tartom, hogy a kínai gyülekezetek, mint a mi frankfurti gyülekezetünk is, megszólítsa azokat a kínai diákokat, akik nem egyszer csak rövid időre jönnek Németországba, például egy évre cserediákként. Nekik a saját nyelvükön és a saját kultúrájuknak megfelelően kell hirdetnünk az evangéliumot.

Ez a célkitűzés is szerepel a Liebenzelli Misszió munkatervében.

Szerinted tanulhatnak-e valamit a németországi keresztyének a kínai vagy tajvani hívőktől?

Be kell vallanom, nem nagyon ismerem a német keresztyének helyzetét. De azt látom, hogy általában véve a kínai keresztyének komolyabban veszik a szolgálatot, mint a legtöbb német (vagy tajvani) hívő. Teljes odaszánással követik az Úr Jézust, és lelkesen építik gyülekezetüket.

**Kent, köszönöm, hogy megosztottad ve-
lünk gondolataidat. Minden jót kívánunk ta-
nulmányaidhoz. Reméljük, hogy – ha Isten
engedi – hosszú időn át szolgálhatsz majd**

**a Németországban élő kínaiak között. Isten
gazdag áldásait kívánjuk neked és családodnak!**

Az interjút Daniel Frey készítette.

**Daniel
és Gabriele
Frey**

Jelenleg
Németországban
munkálkodnak
kínaiak között.

Németország

INTEGRÁCIÓ otthon és külföldön

– Ha már külföldiek jönnek Németországba, legalább tanulják meg a nyelvünket és illeszkedjenek be! – mondjuk mi, németek. De mi van akkor, ha fordított a helyzet, és mi, németek megyünk külföldre?

A Liebenzelli Misszió nagy súlyt fektet arra, hogy misszionáriusai jól megtanulják a célország nyelvét és megismerjék annak kultúráját. Mi is alapos felkészülés után érkezünk szolgálati helyünkre, Törökországba, ezért aztán jól be is illeszkedtünk.

Nem illegális bevándorlók voltunk, nem kértünk politikai menedékjogot, és nem is gazdasági okokból akartunk letelepedni. Volt fizetésünk, és nem igényeltünk semmilyen segítyt, mint a menekültek. Nem kellett semmilyen átélt traumát feldolgoznunk, és családjainkkal egy skype-hívás vagy egy akciós repülőjegy segítségével máris kapcsolatba kerülhettünk. Teljesen önkéntesen érkezünk, és nem egy szükséghelyzet kényszerített arra, hogy más hazát keressünk. Ezért elég volt egyszerűen csak bejelentkeznünk a hatóságoknál. Nem kérdezősködtek, hanem szívélyesen fogadtak minket.

Azzal a határozott céllal mentünk, hogy beilleszkedjünk, integrálódjunk, vagyis megismerjük az ország nyelvét és kultúráját. Csak nagyon kevés betelepülő élvezi ezt az ideális állapotot. Nemrég visszatértünk szülőföldünkre, Németországba, ahol viszont kb. 3,5 millió vendégmunkás él. A nagy többség éppen Törökországból jött, ahol mi vendégeskedtünk!

Miket éltünk mi át ott, és hogyan látjuk a mi helyzetünk fordítottját Németországban?

Azt azonnal tapasztaltuk, hogy a törökök nagyon vendégszeretőek és jóindulatúak. Örülnek, ha külföldiekkel találkoznak. Azonnal megkérdezik, hogy tetszik nekünk Törökország, milyenek találjuk a városukat és az ételeiket. Amikor mi törökül csak a legalapvetőbb igeidőket használjuk, a válasz néha igen udvariatlanul is hangozhat. Sőt, bizonyos szavak, attól függően, hogy milyen összefüggésben fordulnak elő, rossz jelentést tartalmazhatnak, amire azt mondják: ayip („szégyenletes, sértő”). Ám ők mégis rettentően boldogok, ha néhány szót a mi gyenge török nyelvtudásunkkal elnyökögünk. Arcizmuk sem rezdül, mint ahogyan az a pék sem jött ki a sodrából, akinek egyszer történetesen azt mondtam, hogy „milyen sokat vizel” (ahelyett, hogy „milyen sokat dolgozik”).

Vajon miket élnek át a bevándorlók Németországban, ha még alig ismerik a nyelvünket? Sok oka lehet annak, ha valaki csak töri a németet. Talán nincs jó nyelvérzéke, vagy egyszerűen nem tud annyi időt tölteni a nyelvtanulással, mint amennyit mi a török nyelv tanulására szánhatunk. Talán több gyermekről kell gondoskodniuk, gondterheltek, vagy nem ismerik ki magukat a német hatóságok aktarengetegében. Örülünk-e mi minden német szónak, amelyet mégis kiejtenek? Kutatjuk-e a mértéket?

Amikor az ember Törökországban új lakásba költözik, a szomszédok lelkiismeretesen gondoskodnak róla: egy-egy tál ételt visznek neki, és meghívják magukhoz teára.

A vendéglátást a Biblia is nagyra értékeli, és fel is szólít rá: „A vendégszeretetről meg ne feledkez-

zetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – anyagokat vendégeltek meg” (Zsid 13,2). Gondoljunk csak Ábrahám vagy Lót történetére (1Móz 18. és 19.), amelyekre az előző igeverv utal. Mi, keresztyének is így viselkedünk az idegenekkel? Törökországban mi megtapasztalhattuk és élvezhettük ezt a vendégszeretetet.

Néhány dologban igyekeztünk a lehető legjobban alkalmazkodni, mert nem akartunk kilógni a sorból. Felvettük pl. az ottani vezetési stílust, amelynek az a lényege, hogy a gyalogosok figyelnek a saját testi épségükre. Ha udvariasságból lefékeztem volna a kedvükért, jó néhány ütközéses balesetet okoztam volna.

Eltérő öltözékünkkel sem akartunk feltűnést kelteni, pedig az ottani ruhák meglehetősen hosszabbak annál, mint amilyet mi a nagy hőségben szívesen hordtunk volna. Azokat a kézmozdulatokat és udvariassági formákat is átvettük, amelyek nélkül az emberek egymás közötti kommunikációja egyszerűen nem működik, vagy amelyek azt jelzik a másoknak, hogy figyelünk rá. Étrendünk is számos remek török étellel bővült.

Volt persze sok minden, amit nem tudtunk, vagy nem akartunk sem megszokni, sem átvenni.

Néha nehezen viseltük, hogy vadidegen emberek, sokszor még betegek is, kisfiunkat, Josiát [joszia] kikapták a kezünkől, és a legérdekesebb gondozási és nevelési tanácsokkal láttak el bennünket. Ezzel szemben most, hogy itthon vagyunk Németországban, azt dolgozzuk fel nehezen, hogy gyakorlatilag senki nem foglalkozik a gyermekünkkel. Jó lenne megtalálni az arany középutat!

A vallás terén magától értetődően nem tudtunk, de nem is akartunk beilleszkedni. Így van ezzel egyébként sok vendégmunkás Németországban is. A Maaşallah! („Isten óvjon!”) kifejezést pl., ami a

török kultúra szerves tartozéka, soha nem mondtuk ki. Ezzel a ráolvasásszerű védőimával azt kívánja a beszélő, hogy a másik embert még akkor se érje szerencsétlenség, ha ő, a beszélő esetleg elkezdene irigykedni rá. Nyelvtanárunk anyósa nagyon rossz néven vette, hogy sohasem mondtuk el ezt a „védőimát”. Gyanítjuk, hogy még sokan érezték így rajta kívül. A muzulmánok azt sem értik, és udvariatlanságnak veszik, ha elutasítjuk prófétájukat, a Koránt és szertartásaikat. – Mi is elfogadjuk Jézust és a Bibliát! – érvelnek gyakran. Sok emberrel tudtunk erről beszélgetni, és jó volt, hogy több megértéssel a szívünkben, barátsággal tudtunk elválni egymástól.

Nyilvánvalóan sokat hibáztunk, miközben igyekeztünk beilleszkedni Törökországban. Emlékszem pl., hogy egyszer egy iszlám tanítónak nem adtam meg azt a tiszteletet, amelyet Isten elvárt volna tőlem. Nem beszéltem vele „szelíden és tisztelettudóan” (1Pt 3,16). Ami a nyelvi árnyalatokat illeti, sokszor voltunk udvariatlanok, még ha akaratunkon kívül történt is, és egészen biztosan jó néhány más területen is sok mindenben melléfogtunk.

Egyet azonban jól megtanultuk: az integráció nem is olyan egyszerű! Mindkét félnek sok feszültséggel jár, ha valaki egy másik országban kíván letelepedni. Az idegenek igencsak rászorulnak a befogadó országban élők megértésére, jóindulatára, megbocsátó szeretetére.

Minket, keresztyéneket, akik Isten kegyelméből és szeretetéből élünk, nem emlékeztet ez arra a feladatunkra, hogy adjuk tovább másoknak is Isten szeretetét? Az Úr adjon ehhez erőt és szeretetet!

Michael

Jelenleg interkulturális munkát végez Németországban.

Németország

ISTEN szívügye

Vannak pillanatok, amikor átjár az öröm. Átéled Isten jelenlétét a gyülekezeti hétköznapiakban, a fiatal felnőttek egyik alkalmán, mert biztosan tudod, hogy az, amiben éppen részt veszel, Isten szívügye.

Gyorsan még egy kis segítség, hogy hogyan kell elkészíteni a teát pakisztáni módra, és hogyan kell a hozzá való pakisztáni rágcásálnivalót tányérra rakni, és máris kezdődik a szerdai fiatal felnőttek alkalma Ludwigsburgban (a csoport neve németül *jesus_AG*). Elöl a zenészek elkezdnek játszani, és

mindannyian együtt dicsérjük Istent. Mellettem fiatal pakisztániak vannak, akik a saját hazájukban aligha vettek volna részt egy keresztyén összejövetelen.

Kicsivel később már ők vannak ott, ahol az előbb még a zenészek álltak. Amikor a négy fiatalember előremegy, megtapsoljuk őket. Kis asztaloknál foglalnak helyet szemben a hallgatósággal. Barátságos tekintetek néznek vissza rájuk. Végül meghívott vendégeink is csatlakoznak hozzájuk: egy pakisztáni-német házaspár, amely évekig szol-

gálta az Urat Pakisztánban. Ők lesznek ezen az estén a tolmácsaink. Biztosítani szeretnénk, hogy pakisztáni barátaink a saját anyanyelvükön mondassák el gondolataikat. Ezzel kezdetét veszi a mai alkalom.

Arra gondolok, hogy két nappal korábban együtt ültünk a ludwigsburgi menekültotthon egyik kopár helyiségében, és a mostani alkalmat készítettük elő. Végigvettük, hogy milyen kérdéseket lenne jó feltennem nekik, ha szeretnénk többet megtudni eredeti szakmájukról, neveltetésükről, családjukról. Szerettük volna, ha beszélnek a pakisztáni házassági szokásokról, illetve arról is, hogy milyen eltéréseket látnak a két ország kultúrája között, és hogyan tudnak beilleszkedni. A társalgás tört angol és német nyelven folyt. Az este igen hosszúra nyúlt, de egyre jobban feloldódtunk. A beszélgetés végére idegenekből barátokká lettünk, és én a szívembe zártam azokat az embereket, akiket addig csak hitelvi alapokon kedveltem.

Ez a szolgálat nem is olyan régen, alig pár hónapja indult két emberrel, akik elkezdték heti rendszerességgel látogatni a menekültotthont. A kapcsolatok elmélyültek, és nemsokára már két-három pakisztáni menekült járt az alkalmakra minden héten. Ez az egyéni kezdeményezés aztán további szolgálatot is eredményezett. A csoport vezetői felismerték, hogy a menekülteknek szükséges a német nyelvtudás, ezért elkezdtek egyszer egy héten ingyenes németórákat tartani. Ez osztatlan sikert aratott. Az órákra nem egyszer húsznál többen is eljöttek.

Miközben interjúalanyaimnak átadom a szót, körbepillantok. Nemcsak a pakisztániak lelkesek, hanem a német hallgatóság is érdeklődve figyel, itt is, ott is megjelenik egy-egy mosoly az arcon. Ez az óra nemcsak a pakisztániaknak jelent felemelő élményt, de nekünk, németeknek is.

Milyen gyakran gondoljuk azt, hogy Istenhez akkor kerülünk közelebb, ha hivalkodva gyakoroljuk kegyességünket! Milyen sokszor keresem úgy Isten tetszését, hogy igyekszem jól felépített, frappáns prédikációt tartani! Aztán az ilyen esté-

ken, mint ez a mai is, újra megértem, mi a lényeg: befogadni, bevonni és a szó szoros értelmében „előreengedni” az embereket, vagyis hagyni, hogy ők is szóhoz jussanak. Olyanokat, akik nem a nekünk megszokott kulturális vagy vallási „szabás-minta” szerint élnek.

Most az egyik pakisztáni feláll, és vetített képes előadásba kezd hazája természeti kincseiről és történelméről. Ezt a diásort is az elmúlt napokban állítottuk össze az interneten található anyagokból. Az előadó láthatóan belelkesedik, megfeledez az időről, mert az, amiről beszél, a szívügye. Az egyik honfitársa zárásként urdu nyelven elénekel egy dalt, amelyet ő írt. Az ének magával ragad. Egyszerre szól arról a fájdalomról, amelyet az emlékezés vagy a hazától való elválás okoz, illetve amelyet az ember átél, miközben megpróbál az új hazában beilleszkedni. A vetítévsznon megjelenik a dal szövegének fordítása: *„Tegyük jót a földön! Legyen béke a világon! Vigasztaljuk meg a gyászolókat! Segítsünk az embereknek megtalálniuk a helyes utat! Segítsünk, hogy akiket elszakítottak, újra egymásra találjanak! Vidítsuk fel azokat, akik sírnak! Vigyük szeretetet oda, ahol gyűlölet van! Istenem, kérlek, segíts, hogy ezt a nagy küldetést elvégezhessük! Legyen béke a világon!”*

Milyen szép lenne, ha pakisztáni barátaink ezt a békét Jézus Krisztusban találnák meg! Miközben azonban erre vágyunk, mindannyiunkat fenyeget a veszély, hogy a szívünk mélyén a másik féltől várjuk az első lépést, amelyet pedig nekünk magunknak kellene megtennünk.

Ez az, ami mélyen meghat. Ma nemcsak igazságokat tanítunk, hanem a másik felet is meghallgatjuk. Olyan estének vagyunk a részesei, amikor tiszteletet tanúsíthatunk egy idegen kultúra képviselői iránt. Csakis így találhatjuk meg azt a közös alapot, amely elengedhetetlen az ígéretes folytatáshoz.

Az este hivatalos része ezzel véget ér. Az az érzés tölt be, mintha ünnepségen lennénk. Sokan a megszokottnál tovább maradnak, beszélgetnek, édes pakisztáni teát kortyolgatnak és kóstolgatják

a finomságokat. A legboldogabbnak mind közül mai vendégeink tűnnek.

A pakisztáni-német házaspár hamarosan egy urdu nyelvű istentiszteletet tart majd nem messze Ludwigsburgtól. Még az is megtörténhet, hogy a németországi pakisztániak a mi közvetítésünkkel ismerhetnek meg pakisztáni keresztyéneket! Hát nem izgalmas, hogy mi, németek fontos szerepet játszhatunk abban, hogy egy idegen országból származó emberek a saját honfitársaik keresztyén összejövételén vehessenek részt? Sőt, még valamit tudunk nekik adni, amit bevándorlók nem adhatnak egymásnak: azt a jogot, hogy beilleszkedjenek közösségünkbe és társadalmunkba.

Ily módon felszabadulhat az ember arra, hogy új utakon induljon el, és más oldaláról fedezze fel Istent. Az integráció hirtelen lelki értelmet is kap, és annak az útnak egyik fontos állomásává válik, amelyen egy ember Jézushoz találhat.

A feladataink megmaradnak. Egy átlagos ifjúsági alkalmon meglehetősen magas színvonalú igemagyarázat hangzik, hiszen oda nagyobb részt keresztyén háttérű diákok járnak. Most tegyük a kezünket a szívükre! Hát nem sokkal szívesebben beszélget az ember a haverjaival vagy a diák-társaival, mint hogy nyelvi akadályokkal küszködve, minden találékonyágát bevetve próbáljon

beszédbe elegyedni egy pakisztánival, akinek az élete annyira különbözik egy német diák vagy egy dolgozó fiatal életétől? Ide már valóban új ötletekre és új kezdeményezésekre van szükség. A legfontosabb tehát az, hogy ne hagyjuk magukra a pakisztániakat, és ne kutakodjunk lázasan a saját megszokott módszereink és „törvényeink” tárházában.

Vannak pillanatok, amikor átjár az öröm. Átéled Isten jelenlétét a gyülekezeti hétköznapiakban, a fiatal felnőttek egyik alkalmán, mert biztosan tudod, hogy az, amiben éppen részt veszel, Isten szívügye.

Christian Danneberg

Christian és Bettina Danneberg

2012 óta az interkulturális csoportok keretében Ludwigsburgban migránsok között szolgálnak, különösen fiatalok között és törökökkel is keresik a kapcsolatot.

**SZVOJ –
hozzánk tartozik!**

Oroszország

Dása a következőket meséli:

– Képzeld, Anja beteg, kórházban volt, és nekünk nem is mondott semmit. Egyáltalán nem beszél magáról. Nem tudjuk, mi van vele. Pedig ő hozzánk tartozik. Egy asszonykörbe

járunk, ahol mindent meg lehet beszélni. Megértjük egymást, és mindent megosztunk egymással. Nem értem, miért csinálja ezt.”

Amikor Dása ezeket mondta, használta a *szvoj* szócskát, amelynek a jelentését is elma-

gyarázta. Az orosz nyelvben az összetartozás kifejezésére létezik egy szócska (egy birtokos névmás): *szvoj*. Azt jelzi, hogy valaki vagy valami hozzám tartozik, a beszélő saját „tulajdona”. Így fejezik ki azt is, ha valaki ugyanahhoz a csoporthoz, közösséghez tartozik, mint a beszélő. Ha azt mondjuk, *szvoj*, mindenki érti, hogy az illetővel összetartozunk. Bizalmas dolgokat is el lehet neki mondani. Ez itt, Oroszországban nagyon fontos szempont. Minden egyén tartozik valamilyen csoporthoz, közösséghez, amelybe beilleszkedett, és amelynek azonosult az értékeivel, céljaival. Az Oroszországban élő sokféle nemzetiségnek, beleértve a bevándorlókat is, akik a jobb életkörülményekben reménykedve érkeztek, fontos a hovartartozás. Máskülönben az egyén elveszne a népek hatalmas tengerében.

Szvoj – hozzánk tartozik! Ez biztonságot és védelmet jelent, de felelősségvállalásra is kötelez.

Hogyan találkozom ezzel a hétköznapiakban?

Eszembe jut, ami nem régen történt meg velem. Tartózkodási engedélyért állok be egy sorba. Rajtam kívül még kb. nyolcvan van várakozni. Várjak-e egyáltalán? Teljesen értelmetlen! Menjek inkább haza? De mégis várok, és beszédbe elegyedek a körülöttem állógalokkal. Kis idő múlva ketten közülük odajönnek hozzám, és előre hívnak magukhoz. Ővük a második hely a sorban. Teljesen megdöbbenek, de hálásan elfogadom, Isten ajándéka-ként. Akkor kezdődik éppen az ügyfélfogadás a hivatalban.

Természetesen mindenki előbbre akar kerülni. Egy ilyen helyzetben jönnek oda hozzám, hogy menjek velük. Néhányan természetesen azonnal elkezdenek méltatlankodni. Akkor annak a kis csoportnak a vezetője, aki előre akar engem vinni, egyszerűen csak ennyit mond:

– Ő hozzánk tartozik, *szvoj*.

Erre mindenki elhallgat. Ez a kis csoport védelmet nyújt nekem, ami Isten ajándéka.

Amikor legközelebb állok sorban a hivatalnál, szintén történik valami. Ott áll egy anya a két gyermekével. Megkérdezi, előre engedném-e, hogy ne kelljen olyan sokáig várniuk. Most rajtam áll, hogy beleegyezem-e. Természetesen előre engedem. Hozzánk tartozik, *szvoj*. Nekem vajon hányszor kellett volna a

hivatalba rohángálnom, ha nem lett volna a csoport, amelyik befogadott?

Hogyan áll a *szvoj*-kérdés a gyülekezetben?

Ivan, aki rendszeresen ott van gyülekezeti alkalmainkon, bejelenti, hogy végre saját lakásba költözik. Mozgáskorlátozott, ezért nem áll túl jól anyagilag. A következő alkalmon észreveszem, hogy az egyik asszony egy szatyorban ágyneműhuzatot és edényeket hoz Ivánnak. Törődik a fiatalemberrel, mert Iván hozzánk tartozik, *szvoj*.

Kis közösségünk idestova három éve működik itt, Berjoszovszkiban. Mindig újabb és újabb látogatóknak örvendezhetünk. Az isztentiszteletek után közösen kávézunk. Ilyenkor jut idő a személyes beszélgetésekre is. Történt, hogy egy nap valaki észrevette, hogy a közös kávézások egyre nagyobb kihívást jelentenek. Hiszen minél többen jönnek, annál több mindent kell bevásárolni, illetve otthonról elhozni. Kíváncsian vártam a folytatást. Készek vagyunk-e új embereket befogadni, vagy inkább már csak terhet jelentenek nekünk? Már megvan a mi kis megszokott csoportunk, akik egymásnak *szvoj* vagyunk. Igazán meglepett a válasz, amelyet közösségünk a fenti problémára adott: „Milyen jó, hogy sok új ember jön kö-zénk! A kávézásokat jobban elő kell készíteni. Mindannyiunknak részt kell vállalnunk, mert egy embernek ez már túl sok.”

Örömmel látom, hogy Berjoszovszkiban nem egy belterjes kis klub jött létre, ahol csak mi vagyunk egymásnak *szvoj*, hanem készek vagyunk új embereket befogadni.

Búcsúzóul még egy gondolat. Mostanában érttettem meg, hogy a *szvoj* Istennél is létezik! Amióta Krisztus áldozatába vetett hittel rábíz-tam magamat, azóta Istennek én is *szvoj* vagyok. Egymáshoz tartozunk. Vele az is lehetséges, hogy a közöttünk lévő kapcsolat egyre erősödik, mégis marad hely benne másoknak.

Sabine Matthis
missziós nővér

2006 óta misszió-nárius Orosz-or-szágban gyülekezetalapító és női munkában.

– Hogy hívják az óvodában a barátodat?
– kérdezte tizenkilenc évvel ezelőtt a doktornéni legidősebb fiunktól, amikor oltásra vittük.
– Guillaume-nak [gíjom] – hangzott a felelet.
A doktornő akkor ezt írta gyermekünk kartonjára: Beilleszkedett.

Ha elhagyjuk hazánkat, és egy másik országban telepszünk le, néhány dolgot újra meg kell tanulnunk. Akkor mondhatjuk csak, hogy beilleszkedtünk, ha valamilyen mértékben megismertük már az adott ország társadalmának legfontosabb értékeit és szokásait.

A gyülekezetünkbe járók közül sokan nem Franciaországban születtek. Vannak, akik az egykori francia gyarmatokról érkeztek, ahol hivatalos nyelvként megtanulták a franciát, és azt remélik, hogy Franciaországban talán jobban boldogulnak.

Ha egy fát Afrikában kiásunk, és Normandiában elültetünk, a gyökerek megsérülnek, ezért a fának hosszabb időre van szüksége ahhoz, hogy fejlődésnek induljon. Az átültetést követő időszak évgyűrűje nagyon keskeny lesz, mert a fa ú. n. növekedési sokkon esik át. Ugyanezt élük meg a gyülekezetünkbe érkező bevándorlók. Ők azt élük át sokként, hogy teljesen új életbe csöppennek, más az éghajlat, az emberek viselkedése, és egészen eltérőek a szokások. A beilleszkedés nehéz időszak, és hosszú hónapokig tart.

Jerome [zsérom], mielőtt Párizsba költözött volna, elmondta, hogy soha nem felejt el bennünket. A mi gyülekezetünk fogadta be elsőként, amikor Kongóból Franciaországba érkezett.

Pauline azért hívott fel bennünket, mert babát várt, és szerette volna, ha elmegyünk érte és elvisszük a gyülekezetbe. A baba születése után hat hónapig egy munkanélküliek és betelepülők beilleszkedését segítő szervezet alkalmazta. A szervezet, amelyik idős emberek, cégek és öregotthonok részére végzi a mosást és tisztítást, egyszerre 28 embert foglalkoztat fél-éves időtartamra. Pauline-nal is féléves integrációs szerződést kötöttek. Heti 20 órát dolgozott. Az alkalmazottak hat hónap alatt megismerhetik a franciaországi munkavállalás lehetőségeit, feltételeit, de tanulnak higiénés, költségvetési és munkajogi alapismereteket is. Azt is elvárják tőlük, hogy jelentsék, ha betegek. Gyermekeiket pedig felveszik a bölcsődébe, ahol vigyáznak rájuk, mialatt a szülők dolgoznak. Pauline ma már nem jár a gyülekezetünkbe, mert jogosítványt szerzett, és máshol talált munkát.

Lucienne [lüzien], egy másik kongói asszony is aláírta az integrációs szerződést, és már meg is kapta az alapképzést. Ő egy olyan egyesületnél dolgozott, amelyik használt ruhák javításával és árusításával foglalkozik. Náluk 42 ember dolgozhat egyfolytában 6 hónapig. Az

asszony elmesélte, hogy tanították őket a nekik idegen ételekről. Arról is beszéltek velük, hogy azt, ami más, próbálják meg elfogadni. Lucienne később hivatalosan is megesküdtött gyermekei apjával, bár a saját kultúrájuk szokásai szerint már házasok voltak. Az egyik fiát Glodinak nevezte (a név a *gloire a Dieu* [gloár á djó] kifejezésből származik, melynek jelentése: *Istené a dicsőség*), a legkisebb fia meg Beni lett (Benjámín név jelentése: *áldott*), mert úgy gondolta, Isten megáldotta őt Franciaországban.

A Bibliából ismerjük azt a gyakorlatot, hogy a szülők egy fontos, meghatározó eseményről, állapotról nevezik el gyermeküket. Ezt látjuk a Bibliában Mózesnél is. Idegennek érezte magát. Nem volt egyiptomi, pedig ott nevelkedett, és nem a saját népe között élt, amikor a gyermekei megszülettek. A felesége midianita volt. Mózes a bánatát és hontalanságát úgy fejezte ki, hogy elsőszülött fiának a Gérsóm nevet adta. A név jelentése: „Jövevény lettem idegen földön” (2Móz 2,22).

Ha az ember hazát cserél, gyakran él át kultúrsokkot. Lelki értelemben is vannak ilyen időszakok. Azoknak az embereknek a hazájában, akikkel mostani témánkról beszélgettem, többnyire nagyon sokan járnak a gyülekezetbe. Nem ritka, hogy az istentiszteleten háromszázán vannak, és a lelkes éneklést nem egyszer táncsal is kísérik. Ezzel szemben a mi kis franciaországi gyülekezetünk kb. 30 tagot számol.

Megkérdeztem a szintén Kongóból származó Valerie-t [váleri] is, hogy szerinte sikerült-e beilleszkednie. Ő már több mint tíz éve lakik Franciaországban.

– Igen, persze – feleli. – A munkatársaim a kórházban nagyon helyesek. De még mindig zavar, hogy magyarázkodni kell, ha a gyermek nem ér be pontosan az iskolába. És néha az a benyomásom, hogy hátrányosan megkülönböztetnek. A fontosabb hosszú hétvégeken, mint amilyen a Húsvét, a Karácsony vagy a Szilveszter, engem sokkal gyakrabban osztanak be ügyletre, mint a többieket.

Feltűnő, hogy Valerie inkább a városban lakó kongói honfitársaival barátkozik, és az idevalósiakkal kevesebb a kapcsolata.

Egy önkormányzati dolgozó, aki néha eljön a gyülekezetünkbe, tájékoztatott arról, hogy a francia állam kezdettől fogva támogatja a külföldiek beilleszkedését. Ezért a 80-as években

például az ázsiaiak is menedéket találtak az országban, köztük a hmongok is, akiket politikailag üldöztek Laoszban. Ők még otthon hallották az evangéliumot egy missziós szervezet jóvoltából, ezért a mi városunkban etnikai gyülekezetet alapítottak. Mivel az istentiszteletet anyanyelvükön tartották, egyben kultúrájukat is ápolhatták. A 90-es években néhány család elveszítette a munkahelyét, és vagy egy másik városba költöztek, vagy kivándoroltak az USA-ba. A gyülekezetet 2009 óta Ming Vang Kong gondolja, aki evangélikál teológián tanult. A gyülekezet vasárnap délutánonként a református templomban találkozik, és annak az evangélikál szövetségnek a tagja, amelyhez a mi liebenzelli központunk is tartozik. A nagyon „eleven” istentisztelet alatt, amelyet még mindig anyanyelvükön tartanak, a gyermekeket is tanítják két csoportban. Ming a saját igehirdetését néha franciára is lefordítja. Ő személy szerint nagyon nyitott lenne mások felé, de mindig tartania kell magát a presbiterek döntéséhez, amikor más gyülekezetekkel való találkozásról, kapcsolatfelvételtől van szó.

Mindezek ismeretében a mi gyülekezetünkben az egyik alapvető feladat segíteni mindenkinek abban, hogy megtalálja a helyét. Fontos, hogy mindenki beilleszkedjen a gyülekezeti életbe még akkor is, ha az sok mindenben különbözik attól, amit az illető a hazájában megszokott.

Köszönjük, ha imádkoznak ezért!

A neveket megváltoztattuk.

Sigrun és Peter Rapp

1991 óta misszionáriusok Franciaországban.

BANGLADESI zászló alatt

Banglades

Banglades, a föld sok más országához hasonlóan különféle etnikai, nyelvi és vallási csoportoknak ad otthont. Ezért az integráció kérdése sokrétű. Az észak-amerikai indiánokkal vagy az ausztrál bennszülöttekkel kapcsolatos konfliktusokhoz hasonlóan Bangladesben is sok feszültséget okoznak a hovatartozásból eredő különbözőségek. Az etnikai kisebbségek, az *adibasik*, vagyis „azok, akik előbb települtek be”, időről időre különféle követelésekkel lépnek fel. Ezek vonatkozhatnak földterületekre, ősi dokumentumokra, íratlan szerződésekre, múltbeli sérelmek miatti jóvátételre, de az anyanyelv használatára vagy nemzeti érzületre is. Ezek az adibasiknak létfontosságú és az emberek elevenébe vágó témák.

A bangladesi kormány igyekszik humanitárius felelősséget vállalni a buddhista Mianmarból érkező menekültekért, különösen is a főleg muzulmán vallású rohingyáékért. A nem regisztrált (vagyis illegálisan érkezett) rohingyák számát, akikből háromszázezeren menekülttáborokban élnek, fél millióra becsülik. Az ő sorsuk csak egy fejezet az 1978 óta egyre zajló menekült-népvándorlás történetéből. Mindez természetesen túl nagy terhet jelent ennek a túlnépesedett és alulfejlett dél-ázsiai országnak. Bangladesnek ezért is alapvető kérdés, hogy vajon kinek a feladata a rohingyák (re)integrációja.

Az integráció sokrétű témakörét nyugodtan lehetne a népesség vallási megoszlásának vagy nyelvi sokszínűségének az alapján is tovább boncolgatni. A társadalom 88 százaléka muzulmán. A hinduk 10 százalékot tesznek ki, míg a fennmaradó 2 százalékot az egyéb vallások követői, a buddhisták, az animisták és a keresztyén felekezetek tagjai alkotják. Ami a beszélt nyelveket illeti, a bengáli vagy bangla mellett 35 különböző nyelvi és etnikai csoportot tartanak számon. Egy ilyen helyzetben hogyan segíthetik a keresztyének a sikeres integrációt?

Azok a riportok, amelyeket gyülekezeti tagokkal, távoktatásunkban résztvevő hallgatóinkkal és lelkész kollégákkal készítettünk, megerősítették saját megfigyeléseinket.

A különböző iskolák és civil szervezetek sokat tettek az elmúlt években az etnikai kisebbségek felvilágosításáért, tájékoztatásáért, jogaik érvényesítéséért. Az adibasik földjeit pl. nem lehet elidegeníteni az „óslakosok jogait védő hatóságok”

engedélye nélkül. Így akarják megakadályozni kizsákmányolásukat, illetve elősegíteni betagozódásukat a bengáli többségű társadalomba. Minden riportalanyunk egyetértett abban, hogy a kormánynak sikerült jóvátennie az adibasik sérelmére elkövetett múltbeli bűnöket.

Nagyon bátorító volt megtapasztalnom, hogy a 2012 májusában, Dinajpur körzetében megrendezett, intenzív teológiai kurzuson milyen jó lelki közösség alakult ki a résztvevők között. A különböző származású tanárok és hallgatók hat különböző törzsi nyelvet képviseltek, köztük az oraont, a szantálit, a bengálit és a mahalit. Amikor az adott témáról kérdeztük őket, egyöntetűen azt válaszolták, hogy Bangladesben nem szenvednek a hátrányos megkülönböztetéstől, még ha a jelenlegi alkotmány nem is ismer el minden törzsi csoportot. A következő összehasonlítás különösen is az ország aránylag kicsi etnikai és vallási csoportjaira nézve döntő fontosságú. A lakosság döntő hányadát (több mint 95 százalékot) a bengálok vagy bengáliak alkotják, akik nagyrészt muzulmánok vagy hinduk. Ezzel szemben bangladesi mindenki, aki területileg vagy alkotmányilag az országhoz tartozik, tekintet nélkül az anyanyelvére, származására és törzsi hovatartozására. A bangladesi (nem bengáli) zászló alatt mindannyian jól megférnek.

Mindezek ellenére vannak feszültségforrások. A gyakorlatban a legtöbb lakónegyedet muzulmán, hindu vagy adott esetben kis keresztyén kerületekre osztják. Még ma is vannak olyan boltosok, akik megtiltják, hogy más vallásúak az üzletükbe lépjenek. A kormánynak a kisebbségek védelmére irányuló kezdeményezéseit egyes lépésekkel és trükkökkel könnyedén alá lehet ásni.

Az egyik gyülekezetünkben, az ország északi részében éppen egy etnikai jellegű gonddal küszködnek. Bár mindenki bangladesi és ragaszkodik Krisztushoz, sokkal mélyebben kell tudatosítaniuk magukban, hogy Krisztus uralma alatt mindenki egy, és keresztyénként ők is őrizhetik ezt az egységet. Jelenleg az etnikai gyökerek nagyobb súllyal esnek latba, mint az, hogy Krisztusban új személyazonosságot kaptak.

Ezért a hívőkkel együtt nemcsak azon dolgozunk, hogy a kisebbségek felé legyünk egyre nyitottabbak, és figyeljünk erősségeikre, illetve szükségükre, hanem arra is törekszünk, hogy

gyülekezetünkben gyakoroljuk az egységet, amely jó légkört eredményez. Amikor valaki Krisztusban új személyazonosságot kap (1. Ef 2.), minden egyéb tényező (rokoni kapcsolatrendszer, állampolgárság, etnikai származás) viszonylagossá válik. Ugyanakkor szeretnénk azt is megtanulni, hogy mi módon örvezhetünk sokszínűségünk gazdag kavalkádjának (ld. Jel 7,9).

Samuel Strauß

Samuel és Anne Strauß

2004 óta misszionáriusok Bangladesben. Oktatásban, gyülekezetépítésben és ifjúsági munkában tevékenykednek.

Közép-Ázsia

FRISS CIPÓ vagy báránysült?

Az integráció fogalma alatt azt a folyamatot értjük, amikor valaki beilleszkedik, betagozódik egy nagyobb egységbe, illetve elfogadja, megszokja azt, és hasonul hozzá. Az integrációt a misszionáriusok mindennapi kihívásnak, feladatnak élik meg, hiszen egy idegen ország kultúrája veszi őket körül.

Az első öt hónapot egy itteni családnál töltöttük, ami nagyban megkönnyítette beilleszkedésünket az itteni életvitelbe. Meglehetősen izgalmas időszakot éltünk, hiszen fogalmunk sem volt arról, hogy milyen kalandba vágunk bele. Amikor csak lehetett, részt vettünk házigazdáink családi ünnepein, alkalmain, elmentünk velük a gyülekezetükbe, és sokat beszélgettünk velük az itteni szokásokról, hagyományokról, kulturális összefüggésekről. Óriási segítség volt, hogy velünk éltek megszokott hétköznapiikat is.

Abban a kezdeti időszakban nem a honvágy és nem is az idegen családdal való együttélés jelentette a legnagyobb kihívást, hanem az étkezési szokások és maguk az ételek. Az ázsiaiak életének szerves része az étkezés és a vendégszeretet. A körülöttünk élő emberek még csak egy-két nemezedék óta élnek nagyvárosokban. A családok korábban nomád pásztorkodással foglalkoztak. Nyaranta még most is sokan felmennek a hegyekbe a nyájaikkal, és jurtákban élnek. A ló mellett még a juhok tekintik hagyományosan a legfontosabb állatnak, hiszen az biztosítja a túlélést a magas fekvő síkságokon.

Ezért szinte azonnal közelebbről is megismertünk a báránnyal, annak is inkább a zsírosabb részeivel, amelyek soha nem hiányozhatnak egy ünnepi lakomáról. Amikor Matthiasnak először nyílt alkalma részt venni egy báránnyágáson, megkérdezte, hogy az állatnak melyik részét fogják elfogyasztani. A válasz így hangzott: „Az ízletlen lévő inakon (1. 1Móz 32,33!) és a farrészen kívül mindent!” Az első időkben nem egyszer hitetlenkedve találhattuk, hogy vajon a báránynak

melyik részét tálalták fel nekünk, a vendégeknek, nagylelkűen, tiszteletük jeleként mint igazi ingyencsület.

Mivel annak, akinek kiürül a tányérja, azonnal újra szednek, hamar megtanultuk, hogy lassan együnk, ha este nem akarunk teli hassal lefeküdni. A nemleges válasz önmagában kevés, még a kezünket is a teáscsészére kell tennünk, ha a túl sok fekete tea miatt nem akarjuk a fél éjszakát ébren tölteni. Ma viszont már azt is tudjuk, hogy nem olyan nagy bűn, ha az étkezés végén marad valami a tányérunkon.

Közel négy év elmúltával megtanultuk értékelnit az itteni konyhát. Főleg az előételek ízlenek nagyon: a sokféle kenyér és *borszok* (zsírban sült, fánkyszerű tészta), a felülmúlhatatlanul finom lekvárok, mézek, az ízletes saláták... és ne feledkezzünk meg a *plov* nevű rizsesátról, de a *lagmanról* sem, ami kézzel gyúrt óriás spagetti sok zöldséggel és hússal.

Visszatekintve elmondhatjuk, hogy nagyon értékes időt tölthettünk a vendéglátó családnál. Rövid idő alatt rengeteg dolgot tanítottak meg nekünk kultúrájukról, országukról és az itt élő emberekről. Persze még nem sikerült teljesen integrálódunk, és ez nem csak az étkezésre vonatkozik. Minden nap újra ott a feszítő kérdés: Miben kell alkalmazkodnunk annak érdekében, hogy ne emeljünk falakat közénk és a helybeliek közé, illetve hogy az evangéliumot a nekik legérthetőbb és az ő kultúrájuknak legmegfelelőbb módon tudjuk továbbadni. Ugyanakkor az is teljesen természetes, ha mi egy kicsit mások vagyunk, mivel tényleg azok vagyunk, és le sem tagadhatnánk származásunkat.

A friss zsömlét meg a nokedlit persze még mindig úgy szeretjük, mint régen, és továbbra sem tartunk otthon báránnyhúst. Amikor vendégeket fogadunk, igyekszünk azért valami itteni hagyományos ételt készíteni, és az zsíros báránnyhús nélkül is megoldható.

Christine és Matthias

Spanyolország

KOMMUNIKÁCIÓS akadályok

Ami az integráció témáját illeti, Spanyolország most tanulja ezt a „tantárgyat”. Az Ibériai-félsziget történelmi értelemben nem volt egységes, bármenynyire is szeretnék volna ezt a spanyol uralkodók a 16. századtól kezdve. Ami külföldön a történelem során úgy vonult be a köztudatba, mint spanyol nyelv, az a valóságban a félszigetnek csak az egyik anyanyelve a galíciai, baszk, katalán és a valenciai mellett, Spanyolország szerte ráadásul a kasztíliai királyság után kasztíliai nyelvnek is hívják. Hogy ennél a nyelvnél nem a nyelvjárásokban megbúvó másodrendű különbségekről van szó, mint a sváb, bajor és a szász nyelvjárások esetében, mi sem bizonyítja jobban, mint a régió rendkívül erős identitástudatával magyarázható robbanékony hév, amelyet például a hírhedt ETA nevű terrorista csoport sokszor ki is használ. A focit is belengi az ősi vérbosszúk szelleme. Ezt minden Real Madrid–FC Barcelona mérkőzés nézői könnyűszerrel felismerhetik. Spanyolország kívülről egységesnek tűnik, belülről viszont inkább egy tarka szöttekhez hasonlatos.

A békés és egymás iránt tiszteletet tanúsító spanyol társadalom megteremtésének egyelőre megoldatlan feladatát csak nehezíti az újabb kihívás: az integráció megvalósítása. A 80-as években Spanyolországban még nem voltak külföldiek. Abban az időben a bevándorló szó az ország egyik területéről a másikra költöző spanyolokra, például a Katalóniába települő andalúziaiakra vonatkozott. 1996-ban Valencia tartományban, ahol Benicarló, Vinarós és Grao de Castellón is található, a külföldi lakosság 15 000 fő alatt volt, ami 0,4%-ot jelent, és ennek túlnyomó része európai származású külföldi volt. 7 év leforgása alatt ez a szám 440 000-re, tehát 9%-ra nőtt, és ebből a többség nem európai külföldi.

Mi az, ami egy ennyire sokszínű társadalmat valóban képes összefogni és egységbe kovácsolni? Milyen alapra építsük fel a közösséget? A kérdések sürgetőek, mert ha az integráció kudarcba fullad, annak beláthatatlan következményei lehetnek. Ezt Spanyolország egyszer már a saját kárán megtapasztalta.

A keresztyén közösségek ebben a folyamatban fontos szerepet játszhatnak. Ott, ahol az evangélium áthatja az embereket, valódi integráció jön létre. De

fogalmazhatunk élesebben is: ha egy keresztyén közösségben nem valósul meg az integráció, ott a keresztyének nem teljesítették küldetésüket, mert nem tudták megmutatni a világnak, hogy a Szentlélek képes létrehozni az egységet, függetlenül minden nemzeti, etnikai hovatartozástól.

A mi küldetésünk tehát az, hogy az integráció szigetei legyünk. Jó példával járhatunk elől, és megmutathatjuk, hogy eltérő háttérből jövő emberek is tudják egymást tisztelni és szeretni. Aki pedig szeretne mélyebbre ásni, felfedezheti ennek a szeretetnek az alapját: Jézus Krisztust. Nagy kérdés, hogy valóban megtörténik-e ez egy keresztyén gyülekezetben. Benicarlóban az istentiszteletet mindenféle náció látogatja: madridi és valenciai születésű spanyolok, amerikaiak, ecuadoriak, románok és argentinok. Sokszor nehéz ezzel a kulturális sokszínűséggel az egység felé haladni. A kommunikáció nem egyszer nagyon nehézkes az előítéletek és a félreértések miatt, vagy mert mindkét fél azt követeli, hogy „a másik igenis értsen meg engem”. Az általános munkahelyhiány miatt a spanyolok és sokszor még a keresztyének is meglehetősen elutasítóak a külföldiekkel szemben.

A mi feladatunk ízelítőt adni a világnak abból, hogy milyen is Isten országa. Ugyan hol másutt lehetne olyan közösséget építeni, ahol eltűnnek az egymást elválasztó határok, ha nem a keresztyén gyülekezetben?

Ha mi nem hisszük, hogy egyedül a Szentlélek tehet képessé valódi emberi kapcsolatokra, hogyan higgye el a spanyol társadalom, hogy mi a megbékélés üzenetét hirdetjük?

David Kramer

**David és
Christine
Kramer**

2009 óta miszionáriusok Benicarlóban (Spanyolország).

EGYSÉG a sokféleségben

Egy pápua új-guineai rajzfilm vicces karikatúrákkal ábrázolja az országban élő népcsoportok sajátosságait. Van a lapos orrú, az egészen sötét bőrű, a kerek arcú stb. Pápua Új-Guinea valóban tarka, sokoldalú és sokféle. A társadalom meghatározó alkotóeleme a nemzetség vagy klán. Az emberek büszkék származásukra. Úton-útfélen szembetaláljuk magunkat a jelmonddal: „Egység a sokféleségben.” Ám hogyan sikerül ezt megvalósítani? Miként lehetséges több mint 800 nyelvi és törzsi csoportot egy kalap alá venni? Hogyan jöhet létre egység ott, ahol emberek jönnek össze?

Pápua Új-Guinea

Segíthet megválaszolni a kérdéseket, ha egy picit belegondolunk az ország történelmébe. A gyarmati időkben Pápua Új-Guinea különböző vidékein ültetvényeket alakítottak ki. A munkások a legkülönbözőbb régiókból érkeztek, de az ültetvényen kapcsolatba kerültek egymással. Ez korábban csak akkor történhetett meg, amikor egy-egy törzs kereskedett egymással. Először a gyarmatosító hatalmak hivatalos szervei kötelezték az embereket arra, hogy a saját törzsüknél nagyobb egységekbe tömörüljenek. A folyamatot még az is gyorsította, hogy az elmúlt 100 évben a keresztyén egyház rohamos növekedésnek indult. A különböző törzsi területeken számos misszió alapított gyülekezeteket, és egyszer csak megjelentek a keresztyé-

nek, akik különböző törzsekből származtak, de ugyanabban az Istenben hittek. Elkezdtek együtt énekelni, imádkozni és Igét hallgatni. A helyi keresztyének aztán újabb és újabb vidékekre vitték tovább új hitüket. Olyan emberek, akiknek korábban nem sok közük volt egymáshoz, testvérekké lettek. Ez a felekezeti határokon is átível. Így hangzik a keresztyének egyik közkedvelt éneke: „*We are one big happy family*”, azaz: „*Boldog, nagy család vagyunk!*”.

A pápua új-guineai társadalom még ma is a nemzetségekre épül, és ennek nem is kell megváltoznia. Az evangélium minden kultúrában meg tud gyökerezni. Csak azt kell megértetni az emberekkel, hogy a hit egy nagyobb családba, egy kiterjedtebb „klánba” emeli az egyént, ahol az idegenek egyszer csak barátokká válnak.

Most eszembe jut Adler, a kedves mianmari keresztyén. Néhány évig egy áruházban dolgozott itt, Mánuszon, eljárt a gyülekezetünkbe, és zenei szolgálatával gazdagította az istentiszteleteket. Aztán itt van Samson. Külseje és beszéde elárulja, hogy nem mánuszi, de már el sem tudjuk képzelni közösségünket nélküle, hiszen a megyeszékhelyen működő gyülekezetünknek ő a második számú elöljárója. Végül pedig hadd szóljak Lenáról! Bár sokféle kultúra hatott rá, mindig a gyülekezet és a keresztyének közössége jelentette neki a szilárd talajt. Hallgassuk meg bizonyágtételét!

„Üdvözlök mindenkit. A nevem Lena. Jelenleg a mánuszi bibliaiskola végzős hallgatója vagyok. Szepik-tartomány egyik falujából származom. Ezt mindig elmondom, pedig még csak egyszer jártam ott. Szüleim még az én születésem előtt áttelepültek Nyugat-Új-Britanniába. Ez a '70-es évek elején történt. Akkoriban arrafelé mindenhol olajpálmá ültetvényeket létesítettek, és az ország más részeiből toborozták a munkaerőt. A

szüleim akkor költöztek el a bátyámmal együtt. A szervezet, amely megkereste őket, segített nekik alkalmazkodni az új élethelyzethez, de a kezdet így is igen nehéz volt. Pápua Új-Guinea minden szegletéből voltak ott emberek: felföldiek, partvidékiek, bozótlakók...

Minden elképzelhető nyelv és kultúra keveredett, és én abban a közegben nőttem fel. A mi szepik kultúránk erejét és színét vesztette. Azért néhány dolgot a családban még mindig úgy csinálunk, ahogyan a szüleim tanulták. Ha pl. menyasszonypénzt kell kifizetni, vagy valaki meghal, a saját szokásainkat követjük. Más dolgok viszont teljesen elveszítették jelentőségüket. Anyámnak pl. elképzelhetetlen lett volna, hogy ennivalót készítsen a szüleinek. Ez nálunk, a Szepik-vidéken tabunak számított. Ma már senki nem foglalkozik vele. Összességében sok minden szabadabb lett, ugyanakkor gyakran már magam sem tudom, hogy mit is nevezek az én saját kultúrámnak. Sok minden összekeveredett, és ezzel együtt elvesztettük önazonosságunk egy darabját is.

Ami a szüleimnek és aztán nekünk is mint családnak ott, Nyugat-Új-Britanniában segített beilleszkednünk és új kapcsolatokat kialakítanunk, az a gyülekezet volt. Már szüleim előtt is voltak olyanok, akik a mi vidékünkéről azért mentek el Nyugat-Új-Britanniába, hogy munkát vállaljanak. Ők az egyházukat is „magukkal vitték”. Az én családom a régi hazánkban a Dél-tengeri Evangéliumi Egyházhoz (SSEC) tartozott. Szüleim Nyugat-Új-Britanniában hamarosan felfedezték, hogy a lakóhelyüktől nem messze található egy kisebb SSEC-gyülekezet, és csatlakoztak hozzá. A gyülekezetben szilárd kapcsolatokat alakítottak ki, ami sokat segített nekünk abban, hogy otthonosan érezzük magunkat új hazánkban. Egyébként az egyházunk ma már nagyon tarka-barka. Már nemcsak azok a Szepik-vidékről származók alkotják, akik az SSEC-gyülekezetek közösségeiben találkoznak egymással. Ily módon a munka és a gyülekezet révén az emberek kulturális határain is

Az Újszövetségben az egyik kedvenc szavam a *filantrópia*. Arról beszél, hogy Isten szereti az embert (Tit 3,4). Jézus ezt újból és újból meg is mutatta. Beszélgetett az emberekkel, együtt étkezett velük, és figyelt a szükségükre. Az integráció

átívelő új kapcsolatok jöttek létre.

Apám soha többé nem tért vissza szülőfalujába. Anyám pedig csak egyszer járt ott, akárcsak én. Vannak még ott földjeink, és továbbra is tartjuk taggabb családjainkat ott-maradt tagjaival a kapcsolatot. A szüleim pl. mindig küldenek haza pénzt, ha valahol szükség mutatkozik. Ez is erősíti a kapcsolatokat, és azt mutatja, hogy még mindig fontosnak tartjuk családjainkat. Mindenki előtt nyitva áll az ajtó, aki közülünk bármikor vissza akarna oda térni.

Amióta 2009-ben megérkeztem ide, Mánuszra, a bibliaiskolába, ismét egy új kultúrát ismerhettem meg. Kezdetben azért ez sem ment könnyen. Eleinte például igen nehezen tudtam követni a beszédet, mert az itteniek nagyon sokat beszélnek, és sajátos humoruk van. Aztán sok mánuszival, elsősorban a többi hallgatóval olyan jó viszonyba kerültem, hogy a jövőben is szeretném tartani velük a kapcsolatot. Az itt tapasztalt vendégszeretet és a kölcsönös segítségnyújtás nagy hatást gyakorolt rám, mert ezek korábban ismeretlenek voltak előttem. Mindazt a sok jót, amit a bibliaiskolában tanultam, szeretném visszavinni Nyugat-Új-Britanniába, ahol a jövő év elejétől az én egyházkerületemben fogok dolgozni.”

Szilárd meggyőződésem, hogy a gyülekezetek hatalmas szerepet játszhatnak az integrációs folyamatokban. Úgy tölthetik be küldetésüket, ha a keresztyének nyitnak a világ felé, és szívesen fogadják azokat, akik éppen annyira nagyon mások, mint ők maguk.

Simon Herrmann

Simon és Yvonne Herrmann

2006 óta Pápua Új-Guineában misszionáriusok, Simon bibliaiskolai tanárként Mánuszon, Yvonne vasárnapi iskolásokat tanít.

azzal kezdődik, hogy követjük Jézus példáját, és összebarátkozunk a körülöttünk élő emberekkel.

φιλανθρωπία

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban.

Az újságot és külön kérésre a német nyelvű liebenzelli újságokat is (Mission Weltweit és Go! c. gyermeklap) térítésmentesen küldjük. A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu